

Márciusi gondolatok . . .)

A XX. század negyedik évtizede, amelyben élünk, a létért való küzdelem elvadult harcának korszaka. Az emberi szolidaritás jóformán megszűnt és — ami még szomorúbb, — ha szűkebb körökre vetjük pillantásunkat, akkor is azt kell látnunk, hogy még a baráti együttérzés, a baráti összetartás is kihalóban van. A féktelen önzés tobzódása jellemzi a mai időket és a business hajhászás korlátait egyedül a félelemérzet szabja meg. Épen ezért az Ügyvédek Reformszövetségének önzetlen és közvetlen összejövetelei a baráti érzés igazi ünnepei. Meg kell azonban szakítanunk ezt az ünnepet egy másik ünneplés céljából, azért, hogy emlékezzünk és gondolkozzunk!

*

A haladás és fejlődés nagy gondolatának megvalósulásáért itt Magyarországon 85 évvel ezelőtt vívott harcnak lánglelkű vezére és az egész világon elismert apostola Kossuth Lajos magyar ügyvéd volt. Magyar ügyvéd, aki a hivatása során szerzett tapasztalatokat, látókört és képességeket, nem a vagyonszerzés céljára használta fel, hanem — mint sok magyar ügyvéd megtette — egész életét, minden képességét a köznek, a nemzetnek szentelte.

*

Kossuth méltatása nem történhet azok között a keretek között, mint más emberé. Kossuth Lajosnak nem adta a nemzet sem „a legnagyobb magyar”, sem „a haza bölcse” jelzőket. Ő oly nagy volt, hogy ő volt a nemzet maga. Kossuth minden magyar szemében nem ember, hanem: eszme, fogalom. Az ő életének kicsinyes részleteivel foglalkozni nem szabad. Kossuthról való emlékezésnek egyetlen méltó módja: gondolkozzunk a haladás és fejlődés útjairól!

*

Ügyvédek között arra kell gondolnunk mindig, milyen szerep jut az ügyvédségnek és milyen feladatok várnak rá a haladás és fejlődés útjain.

*

Ugyanaz jellemzi ma az ügyvédpolitikát, mint ami a világháború előtti évek magyar belpolitikáját jellemezte. Ahogyan akkor csak közjogi jellegű kérdésekért folytatott meddő küzdelmet a magyar politika, s az ország gazdasági és szociális átépítésének programját teljesen elhanyagolta, úgy a mai

*) Szemelvények Pályi Gyula dr.-nak az Ügyvédek Reformszövetsége március 14.-i Kossuth vacsoráján tartott serlegbeszédéből.

ügyvédpolitika is csak meddő harcot folytat, egyrészt különböző sérelmeinek hangoztatásával, másrészt olyan kívánságok előtérbe tolásával, amelyek kifejezetten kari érdekeket szolgálnak. És ebben a kari politikában nem kis szerepet játszik a személyi kérdés, a személyi érvényesülés és annak érdekében a *kis személyes szivességtevések rendszere*. Arra vonatkozóan azonban, hogy a változott és változó gazdasági és társadalmi viszonyoknak megfelelően, az ügyvédi munkakör gazdasági és szociális átépítése megtörténjék, javaslatokat nem hallunk sem az egyik, sem a másik oldalról.

Az ügyvédséggel szemben a korszerű igények ma mások, mint a liberális kapitalista gazdálkodás virágkorában voltak, és az ügyvédség reneszánsza csak akkor következhetik be, ha olyan új munkaköröket tud találni magának, ahol szükség van tevékenységére és nélkülözhetetlenné tudja tenni a munkáját.

A magyar ügyvédpolitika mai rendszere olyan új munka és kereseti alkalmak megvalósulását követeli az ügyvédség részére, amelyek megvalósítása más foglalkozású emberek rovására történne, holott ez eredménnyel nem járhat. Ugyanakkor pedig a kevés számmal rendelkezésre álló alkalmakat is elmulasztjuk és más mozgékonyabb gondolkozású embereknek engedjük át. Gondoljunk csak a folyton szaporodó *adóügyi és incasso irodák* létesülésére. Gondoljunk csak arra, hogy az utolsó években az *O. H. E. körül lezajlott harcban* az ügyvédség mindig a lényegében feleslegessé vált vagyongfelügyelői munka fenntartásáért szállt síkra, ahelyett, hogy például az eljárás során mind nagyobb fontosságú és nélkülözhetetlen revizori tevékenységet igényezett volna az ügyvédek részére biztosítani, amit az ügyvédek legalább olyan jól elvégeztek volna, mint azok, akik részére ezt a jelentős kereseti alkalmat juttatták. Gondoljunk csak arra, hogy az *O. T. I. és a M. A. B. I. kiterjesztése* óta az ezekkel az intézményekkel szemben elszaporodott jogvitákból az ügyvédség alig veszi ki a részét, mert az ügyvédi kar ezt a jogterületet teljesen elhanyagolta. Holott az itt érdekelt, és sokszor épen az ügyvédi képviselő hiánya miatt kiszolgáltatott kisegzisztenciáknak tényleg szükségük volna az ügyvédség szakszerű támogatására. Vagy miért van az, hogy az ügyvédség részéről nem látunk egy céltudatos és állandó küzdelmet a *részvényjog újabb szabályozásának* és a nyilvános számadásra kötelezett vállalatok kötelező revíziójának mielőbbi megvalósítása érdekében, pedig ezeknek be kell következniök, mert a gazdasági és társadalmi átalakulás feltétlen követelményei ezek. Majd megvalósulnak az ügyvédség ellenzése mellett, de úgy, hogy az ügyvédi munkát kizárják belőle és ismét másoknak fognak munka és kereseti lehetőséget biztosítani.

Az ügyvédség feladata a haladás és fejlődés útján nem az, hogy a sokszor közérdekellenes profit feltétlen kiszolgálója legyen, hanem egyrészt egy felülbíró és ellenőrző, mintegy a társadalmi és gazdasági élet minden vonatkozásában vett revizori és bizalmi tevékenység, másrészt a szociális érdekek védelme. Ha az ügyvédség ezt belátja és egy ilyen, a morális szociális programnak a megvalósítására törekszik és vállalja a haladás és fejlődés útján a vezető szerepet, az egyuttal az ügyvédi foglalkozás fellendülését is jelenteni fogja.

ÜGYVÉDI SZEMLE.

— St. E. — A kerületi adófelügyelőségek ezévbén is számos ügyvéd rögzített adóit mondották fel, közöttük olyanokét is, akiknek még saját főbérleti lakásuk sincs. Nem tudjuk mire alapítják pénzügyi hatóságaink azon vélelmet, hogy az ügyvédség jövedelme *lényegesen emelkedett*. A lényeges változás tényét készséggel elismerjük, de hogy ez emelkedés lenne, sajnos kétségbe kell vonnunk, mert ezzel szemben áll az a szomorú valóság, hogy igen nagy mértékű — katasztrófálisnak mondható — csökkenés állott be, úgyszólván minden magyar ügyvéd, jövedelmében. Nem kívánjuk itt annak okait, (többszöri illetékemelés, adóvédelem, gazdamoratórium, behozatal, fogyasztás óriási csökkenése, gazdasági élet pangása, vállalkozási kedv hiánya stb.) részletezni, hanem felhívjuk a pénzügyi hatóságok figyelmét a budapesti központi kir. Járásbíróság ú. n. *tömegnapjaira*. Küldjenek egyszer oda valakit, hogy az meglássa, milyen kevés ügy kerül felhívásra azokban a termekben, ahol néhány év előtt még az idézett felek sem értek el. S ma . . . erről jobbnem beszélni, hanem csak be kell tekinteni a följástrom adataiba s kitűnik a szomorú valóság, hogy mennyi az ügyek számszerinti csökkenése, nem is szólva azok értékbeni összezsugorodásáról. Így fest a valóságban „*jövedelmünk lényeges emelkedése*.” Ne hagyjuk magunkat félrevezetni a látszattól. Az ügyvédi foglalkozás talán egyike azon foglalkozásoknak, melynél leginkább fenn kell tartani legalább a gondtalan megélhetés külső látszatát, ha azt feltve őrzött értéktárgyaink eladása, vagy adósságok létesítésével tudjuk is csak elérni. Ha az ügyvédség helyzete olyan kitűnő volna, akkor nem szaporodna állandóan a kar életuntjainak száma . . .

Debrecenben sem lehet fenéig tejfel az ügyvédek helyzete, mert mint a debreceni lapokban olvashatjuk, egy sajtóperben, amikor a törvényszék tanácsa az eljárást a főtárgyaláson szüntette meg, a vádlott védőjének *összesen tizenhat pengő költsé-*